

Vožralá kobyla - Kidák, Vojta Tomáško

1. Můj kůň je vlastně kobyla, co na hřbetě mě nosila,
když jsem byl ještě malý dítě hravý,
teď ke stáří je praštěná, a když chci skočit do sedla,
kope, kouše, prostě nemá mravy.

R1: Když řeknu "čehý", jde klidně "hot",
když jí dám vostruhy, zastaví krok,
všechno dělá navopak, teď dostala chuť na koňak
a na pravej námořnickej grog.

2. Cik-cak chodí vod mládí, sem-tam kousne do trávy,
jen vočíčkama přivožrale mžourá,
rum už z dálky zavětrí, a já tuším neštěstí,
že se dneska večer zase zbourá.

R1:
3. Má kobyla je praštěná, kus světa se mnou sjezdila
a v každým městě po hospodě pátrá,
jak jí mám být příkladem, když mě vidí den co den,
že mi měkne mozek, tvrdnou játra.

R2: Řeknu "čehý", jde klidně "hot",
dám jí vostruhy, zastaví krok,
všechno dělá navopak, teď dostala chuť na koňak
a na pravej námořnickej grog.

3. Až nás Pánbůh zavolá, tak moje stará kobyla
mě u nebeský brány jistě shodí,
svůj vratkej krok zamíří tam k nebeskýmu šenkýři
a vodtamtud nás nikdo nevyhodí.

R1: + [: a na pravej námořnickej grog ... :]